Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0004

Zapewnienie i promowanie stabilności finansowej w kontekście niepewności gospodarczej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2026 r. w sprawie zapewnienia i promowania stabilności finansowej w kontekście niepewności gospodarczej (2025/2051(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji z 24 stycznia 2024 r. z przeglądu makroostrożnościowego dotyczącego instytucji kredytowych, ryzyka systemowego związanego z niebankowymi pośrednikami finansowymi (NBFI) i ich wzajemnych powiązań z instytucjami kredytowymi, na podstawie art. 513 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (COM(2024)0021),

– uwzględniając przegląd stabilności finansowej Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z listopada 2024 r.,

– uwzględniając przegląd stabilności finansowej EBC z maja 2025 r.,

– uwzględniając kwartalny przegląd Banku Rozrachunków Międzynarodowych (BIS) z marca 2025 r. dotyczący rozwoju sytuacji w bankowości międzynarodowej i na rynkach finansowych,

– uwzględniając pismo przewodniczącego Rady Stabilności Finansowej z 21 lutego 2025 r. skierowane do ministrów finansów i prezesów banków centralnych państw grupy G-20,

– uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z 22 października 2024 r. pt. „G20 Crypto-asset Policy Implementation Roadmap” [Plan grupy G-20 dotyczący wdrażania polityki w dziedzinie kryptoaktywów],

– uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z października 2021 r. pt. „Policy proposals to enhance money market

fund resilience: Final report” [Wnioski polityczne na rzecz zwiększenia odporności funduszy rynku pieniężnego: sprawozdanie końcowe],

– uwzględniając odpowiedź Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) z listopada 2024 r. na konsultacje Komisji oceniające adekwatność polityki makroostrożnościowej w odniesieniu do pozabankowego pośrednictwa finansowego pt. „A system-wide approach to macroprudential policy” [Ogólne podejście systemowe do polityki makroostrożnościowej],

– uwzględniając sprawozdanie ERRS z lutego 2025 r. dotyczące zgodności zalecenia ERRS z 2 grudnia 2021 r. w sprawie reformy funduszy rynku pieniężnego (ESRB/2021/9),

– uwzględniając aktualizację Wspólnego Komitetu Europejskich Urzędów Nadzoru z 31 marca 2025 r. w sprawie zagrożeń i słabości w systemie finansowym UE – wiosna 2025 r.,

– uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) z 14 lutego 2022 r. w sprawie przeglądu rozporządzenia w sprawie funduszy rynku pieniężnego,

– uwzględniając raport Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) na temat stabilności finansowej na świecie z 22 kwietnia 2025 r.,

– uwzględniając raport Maria Draghiego z 9 września 2024 r. na temat przyszłości europejskiej konkurencyjności (raport Draghiego),

– uwzględniając raport Enrica Letty z 17 kwietnia 2024 r. pt. „Much more than a market” [Znacznie więcej niż rynek] (raport Letty),

– uwzględniając swoją rezolucję z 6 lipca 2011 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące środków i inicjatyw do podjęcia[1],

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej z 26 marca 2025 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2024,

– uwzględniając wysłuchanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej z 19 marca 2025 r. w sprawie oceny adekwatności ram makroostrożnościowych dla pozabankowych instytucji finansowych w UE,

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A10-0232/2025),

---

1 Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 140.

A. mając na uwadze, że stabilność finansowa pozostaje podstawą odporności gospodarczej i wzrostu, a zatem wymaga dużej uwagi w obliczu znacznej niepewności gospodarczej, wstrząsów zewnętrznych i ryzyka systemowego;

B. mając na uwadze, że światowy kryzys finansowy wskazał na zagrożenia dla rozwiniętych gospodarek wynikające z niestabilności finansowej na skalę globalną;

C. mając na uwadze, że trwająca agresja Rosji na Ukrainę i jej skutki gospodarcze doprowadziły do presji inflacyjnej, wahań na rynkach energii i niepewności finansowej;

D. mając na uwadze, że nakładanie ceł przyczynia się do fragmentacji światowego handlu, pogłębia zakłócenia w łańcuchu dostaw i stwarza dodatkowe ryzyko dla rynków finansowych i szerzej rozumianej gospodarki;

E. mając na uwadze, że dobrze zintegrowana unia rynków kapitałowych (URK) ma zasadnicze znaczenie dla amortyzowania wstrząsów, wspierania inwestycji w UE i dalszej integracji jednolitego rynku;

F. mając na uwadze, że stabilność instytucji niebędących bankami będzie jeszcze ważniejsza, jeżeli Unia Europejska przeniesie większą część swojego finansowania na rynki kapitałowe;

G. mając na uwadze, że instytucje niebędące bankami działają w wielu różnych branżach;

H. mając na uwadze, że słaby wzrost gospodarczy, spotęgowany napięciami handlowymi, niekorzystnie oddziałuje na podmioty stosujące dźwignię finansową i zwiększy ryzyko kredytowe dla instytucji finansowych;

I. mając na uwadze, że wysoka wycena aktywów na rynkach akcji i instrumentów dłużnych przedsiębiorstw budzi obawy co do możliwości korekty rynku o skutkach systemowych;

J. mając na uwadze, że sektor nieruchomości mieszkalnych, który korzystał z niskich stóp procentowych, odgrywa kluczową rolę w stabilności finansowej ze względu na centralną pozycję w gospodarce, znaczny udział w majątku gospodarstw domowych skoncentrowanym w nieruchomościach, wysoki poziom inwestycji sektora finansowego w branżę nieruchomości oraz istotną funkcję nieruchomości jako zabezpieczenia na rynkach kredytowych;

K. mając na uwadze, że złożoność i wzajemne powiązania między sektorami finansowymi zyskały na znaczeniu, a instytucje niebędące bankami są kredytodawcami netto banków i szerzej rozumianej gospodarki;

L. mając na uwadze, że ślad instytucji niebędących bankami na strategicznych rynkach finansowych, np. rynkach obligacji skarbowych, zwiększył się, co potwierdziła likwidacja transakcji gotówkowych typu futures przez fundusze hedgingowe na rynku skarbu Stanów Zjednoczonych podczas kryzysu taryfowego w kwietniu 2025 r.;

M. mając na uwadze, że ukierunkowane reformy mogłyby zwiększyć odporność funduszy rynku pieniężnego UE zgodnie ze standardami międzynarodowymi;

N. mając na uwadze, że sektor finansowy jest nadal podatny na zagrożenia cyberbezpieczeństwa, metody wojny hybrydowej i ukrytą dźwignię finansową, która może zdestabilizować krytyczną infrastrukturę finansową;

Unia bankowa i URK: amortyzacja wstrząsów i odporność

1. z zadowoleniem przyjmuje wznowienie debaty na temat potrzeby przywrócenia produktywności i konkurencyjności UE, m.in. za pomocą lepiej zintegrowanych rynków kapitałowych i zasobooszczędnej gospodarki, jak podkreślono w raportach Draghiego i Letty;

2. wzywa Komisję, by priorytetowo potraktowała plan działania na rzecz URK, który wspiera konkurencyjność UE, a zarazem nie utrudnia stabilności finansowej;

3. podkreśla cel URK dotyczący skuteczniejszej mobilizacji kapitału prywatnego, aby zlikwidować lukę inwestycyjną w UE, oraz jej możliwą rolę jako amortyzatora wstrząsów; podkreśla, że plan działania na rzecz URK powinien również przyczynić się do skorygowania strukturalnych zakłóceń równowagi w systemie finansowym UE; ubolewa z powodu utrzymującego się uwarunkowanego względami podatkowymi uprzywilejowania finansowania dłużnego w stosunku do kapitałowego;

4. uznaje, że ukończenie unii bankowej musi być strategicznym priorytetem w pogłębianiu unii gospodarczej i walutowej;

5. zwraca uwagę na wyzwania wynikające z większej integracji rynków finansowych w obliczu braku spójniejszego nadzoru, w tym kompromis między efektywnym podziałem ryzyka i dywersyfikacją z jednej strony, a ryzykiem efektu domina, efektu mnożnikowego i amplifikacji z drugiej;

6. w odniesieniu do transgranicznej konsolidacji bankowej dostrzega zależność między dywersyfikacją geograficzną, transgranicznymi usługami finansowymi, korzyściami skali i potencjalnym osłabieniem więzi bank–państwo z jednej strony, a problemem podmiotów „zbyt dużych, by upaść”, potencjalnym osłabieniem mniejszych centrów

finansowych i powiązań z małymi i średnimi przedsiębiorstwami (MŚP) oraz lokalnymi gospodarkami z drugiej;

7. zauważa, że źródłem ryzyka systemowego mogą być również mniejsze instytucje, ponieważ mogą mieć wysoce skorelowane bilanse;

8. podkreśla znaczenie dostępu do kapitału, zwłaszcza dla MŚP, takiego jak kapitał wysokiego ryzyka trafiający do rozwijających się przedsiębiorstw, przy jednoczesnym zachowaniu stabilności finansowej i dopilnowaniu, aby wzrost gospodarczy i odporność szły ze sobą w parze;

Ryzyko makrofinansowe i niestabilność geopolityczna

9. zwraca uwagę na główny cel EBC, tj. utrzymanie stabilności cen, oraz kluczowy wkład ERRS, europejskich organów nadzoru i banków centralnych w stabilność finansową w Unii;

10. przypomina, że podstawą Eurosystemu jest zasada dominacji walutowej; wzywa do zachowania niezależności EBC jako czynnika wspierającego stabilność finansową;

11. podkreśla, że niektóre interwencje rynkowe banków centralnych wiążą się z ryzykiem zakłóceń na rynku, które mogą mieć wpływ na stabilność finansową;

12. odnotowuje narażenie Unii na wstrząsy zewnętrzne wynikające z silnych powiązań z zagranicznymi rynkami i podmiotami finansowymi, zależność sektora finansowego UE od dostawców usług spoza UE oraz presję spowodowaną rosnącymi napięciami handlowymi w kontekście niepewności geopolitycznej;

13. podkreśla ryzyko związane z wysokim długiem państwowym i deficytami; przypomina, że obawy rynku dotyczące zdolności obsługi długu państwowego, nieadekwatne w owym czasie ramy regulacyjne sektora bankowego oraz efekt domina we wzajemnie powiązanych systemach finansowych wywołały kryzys finansowy w 2008 r. i późniejszy kryzys w strefie euro;

14. ostrzega przed skutkami ubocznymi dla sektora finansowego; odnotowuje w związku z tym apele o zmniejszenie podatności na zagrożenia systemowe; podkreśla jednak, że przyszłe zmiany nie powinny podważać krajowych obowiązków budżetowych;

15. wzywa Komisję do egzekwowania zgodności z unijnymi ramami zarządzania gospodarczego i konwergencji z regułami fiskalnymi paktu stabilności i wzrostu, aby zapewnić zdrowe i stabilne finanse publiczne;

16. uznaje, że reformy strukturalne mające wzmocnić architekturę finansową i instytucjonalną strefy euro, jak również mniejsza fragmentacja rynku mogłyby zwiększyć międzynarodową rolę euro oraz potencjalnie wzmocnić stabilność finansową i walutową; odnotowuje toczące się dyskusje na temat cyfrowego euro;

17. zwraca uwagę na potencjalną niestabilność związaną z instytucjami finansowymi stosującymi dużą dźwignię, a zarazem przyznaje, że mogą one spełniać funkcje gospodarcze, takie jak zabezpieczenie, poprawa płynności rynku, ustalanie poziomu cen równowagi na podstawie czynników podaży i popytu lub podział ryzyka;

18. podkreśla znaczenie koordynacji między organami nadzoru makroostrożnościowego za pośrednictwem analizy ryzyka systemowego i nadzoru oraz dostosowania do nadzoru mikroostrożnościowego, aby zapewnić zgodność;

19. uznaje potencjalne zagrożenia dla stabilności finansowej wynikające z częstszych przejawów ryzyka fizycznego związanego z zagrożeniami klimatycznymi i naturalnymi oraz ryzyka przejścia związanego z klimatem;

Napięcia w sektorze bankowym i nadzór nad instytucjami niebędącymi bankami

20. podkreśla, że należy zapewnić wdrożenie ram Bazylea III, aby zwiększyć odporność i globalną konkurencyjność banków UE; zauważa utrzymujący się brak jasności co do wdrażania standardów Bazylea III w niektórych głównych jurysdykcjach państw niebędących członkami UE oraz potrzebę utrzymania konkurencyjności unijnego systemu bankowego w kontekście międzynarodowym; podkreśla, że należy utrzymać integralność ram bazylejskich, a zwłaszcza że sama stabilność finansowa może być postrzegana jako przewaga konkurencyjna;

21. podkreśla, że należy utrzymać solidne ramy makroostrożnościowe, a jednocześnie zapewnić uproszczenie, doprecyzowanie przepisów i zmniejszenie obciążeń, zwłaszcza dla mniejszych podmiotów; podkreśla, że istnieje możliwość uproszczenia i harmonizacji w obszarze projektowania i stosowania buforów makroostrożnościowych; wzywa Komisję i organy nadzoru do systematycznego stosowania zasad proporcjonalności, efektywności kosztowej i uproszczenia cyfrowego, w miarę możliwości i bez narażania na szwank stabilności finansowej;

22. podkreśla, że należy rozważyć uproszczenie reform wprowadzonych po kryzysie finansowym po 2008 r., jeśli istnieją wyraźne i uzasadnione korzyści dla gospodarki realnej i jeżeli nie występuje ryzyko dla stabilności finansowej; odnotowuje debatę na temat pakietu sekurytyzacyjnego;

23. przyjmuje do wiadomości analizę EBC na temat utrzymujących się podatności na zagrożenia na rynkach nieruchomości komercyjnych, spotęgowanych rosnącymi stopami procentowymi i ekspozycjami instytucji niebędących bankami, co zasługuje na ścisły monitoring; w tym kontekście wzywa ERRS do ścisłego monitorowania roli instytucji niebędących bankami działających na rynkach nieruchomości i do wydawania odpowiednich zaleceń; ponadto dostrzega wysoki poziom zadłużenia gospodarstw domowych;

24. pilnie wzywa EBC do oceny ekspozycji instytucji finansowych na ryzyko geopolityczne, w tym pośrednie skutki sankcji i rozdrobnienia gospodarczego, w ramach regularnego procesu przeglądu i oceny nadzorczej w kontekście autonomii strategicznej;

25. uznaje rosnące znaczenie systemowe instytucji niebędących bankami, na które przypada ponad 40 % aktywów sektora finansowego UE; uważa, że jeżeli takie podmioty nie są wystarczająco uregulowane, mogą powodować zagrożenia dla stabilności finansowej;

26. zwraca uwagę na różnorodność modeli biznesowych instytucji niebędących bankami i ich ważną rolę w finansowaniu; podkreśla, że wiele sektorów jest już objętych regulacjami europejskimi, np. dotyczącymi funduszy hedgingowych (dyrektywa dotycząca zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi[2]), funduszy rynku pieniężnego (rozporządzenie w sprawie funduszy rynku pieniężnego[3]), zakładów ubezpieczeń (Wypłacalność II), firm inwestycyjnych (dyrektywa[4] i rozporządzenie[5] w sprawie firm inwestycyjnych) lub funduszy emerytalnych (dyrektywa w sprawie

---

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/61/oj).

[3] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1131 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie funduszy rynku pieniężnego, Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1131/oj).

[4] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2034/oj).

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2033/oj).

instytucji pracowniczych programów emerytalnych[6]); zauważa jednak, że obecne ramy koncentrują się przede wszystkim na ochronie inwestorów i integralności rynku, a nie na ograniczaniu ryzyka systemowego[7]; apeluje o gruntowny przegląd luk regulacyjnych dotyczących instytucji niebędących bankami, w tym w mniej uregulowanych obszarach, takich jak usługi Family Offices i przedsiębiorstwa zajmujące się finansowaniem łańcucha dostaw;

27. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Komisji z 2023 r. w sprawie funkcjonowania funduszy rynku pieniężnego i niedawne zmiany ram funduszy rynku pieniężnego; wzywa Komisję, by przedstawiła reformę rozporządzenia w sprawie funduszy rynku pieniężnego[8] zgodnie z normami międzynarodowymi, postępami regulacyjnymi innych jurysdykcji oraz zaleceniami ERRS i ESMA;

Ryzyko płynności, uzupełnianie depozytu zabezpieczającego i ryzyko cyfrowe

28. podkreśla, że procykliczne wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego podczas takich kryzysów jak COVID-19 i zawirowania energetyczne w 2022 r. spowodowały znaczne zaburzenie płynności; zwraca uwagę, jak ważne są pod tym względem gotowość do zapewnienia płynności oraz ogólnie dźwignia finansowa i bufory kapitałowe;

29. apeluje o narzędzia umożliwiające lepsze określanie skali i szybkości wypływów płynności wynikających z wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego podczas zdarzeń systemowych, zwłaszcza w przypadku przedsiębiorstw energetycznych i instytucji niebędących bankami;

30. zwraca uwagę na potrzebę odpornej infrastruktury rozliczeniowej, solidnych ram zabezpieczeń i skoordynowanego nadzoru nad kontrahentami centralnymi; odnotowuje decyzję Komisji o rozszerzeniu systemu równoważności dla kontrahentów centralnych z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie i utrzymujące się obawy dotyczące europejskiej zależności od kontrahentów centralnych spoza UE;

---

6 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj).

7 Przegląd stabilności finansowej EBC, maj 2025 r., s. 78.

8 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1131 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie funduszy rynku pieniężnego, Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/1131/oj).

31. popiera większą przejrzystość praktyk uzupełniania depozytu zabezpieczającego i nadzór makroostrożnościowy nad nimi, włącznie z testami warunków skrajnych i analizą scenariuszy, w oparciu o ostatnie prace Rady Stabilności Finansowej dotyczące gotowości do zapewnienia płynności w odpowiedzi na wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego i zabezpieczenia;

32. wyraża zaniepokojenie z powodu coraz większych powiązań między rynkami kryptoaktywów i zdecentralizowanymi rynkami finansowymi a tradycyjnym systemem finansowym; wspiera Radę Stabilności Finansowej, organy normalizacyjne i ERRS w dążeniu do ustanowienia ram regulacyjnych i harmonizacji stosowanych przez nie klasyfikacji;

33. przyjmuje do wiadomości analizę Rady Stabilności Finansowej, zgodnie z którą obecnie ryzyko dla stabilności finansowej wynikające z rynków kryptoaktywów wydaje się ograniczone[9]; wskazuje jednak na potencjalnie systemowe znaczenie zmian na rynkach kryptoaktywów; zwraca uwagę na w dużej mierze spekulacyjny charakter kryptoaktywów i ich istotną rolę w nielegalnych transakcjach; wzywa Komisję i ERRS, by uważnie śledziły rozwój sytuacji w tej dziedzinie;

34. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Unia Europejska wprowadziła ramy ostrożnościowe dla kryptoaktywów (rozporządzenie MiCA); podkreśla znaczenie terminowego i spójnego wdrażania oraz wzywa Komisję do monitorowania pozostałych luk regulacyjnych;

35. zwraca uwagę na szybki rozwój rynku stabilnej kryptowaluty, który jak dotąd w dużej mierze ogranicza się do ekosystemu kryptoaktywów; zauważa, że krajobraz regulacyjny w odniesieniu do stabilnej kryptowaluty w głównych jurysdykcjach państw nienależących do UE szybko się zmienia; wzywa Komisję do oceny, czy istnieją potencjalne kanały podatności na zagrożenia, jak w przypadku emisji wielokrotnych;

36. podkreśla, że Unia przyjęła środki, aby wzmocnić odporność cyfrową podmiotów finansowych, szczególnie za pomocą aktu w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej[10]; zachęca do innowacji w dziedzinie finansów cyfrowych oraz do szeroko zakrojonych inwestycji w cyberodporność, aby chronić infrastrukturę finansową przed zagrożeniami zewnętrznymi; wzywa Komisję i EBC do określenia

---

9 Sprawozdanie grupy G-20 na temat stanu wdrożenia polityki w dziedzinie kryptoaktywów. 22 października 2024 r.

10 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011 (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2554/oj).

zależności europejskiego systemu finansowego od dostawców usług cyfrowych spoza UE, pojedynczych punktów awarii i ryzyka ataków hybrydowych oraz do zajęcia się tymi kwestiami;

37. podkreśla, że lepsza wiedza finansowa może przyczyniać się do indywidualnej odporności, stabilniejszych rynków finansowych i większego uczestnictwa w URK;

38. zauważa, że utrzymanie rozsądnej i niezawodnej logistyki i infrastruktury na potrzeby dostępności gotówki pozostaje zasadniczym elementem stabilności finansowej i zaufania publicznego;

Poprawa spójności nadzoru, zdolności w zakresie danych i gotowości na wypadek sytuacji kryzysowych

39. popiera całościowe, spójniejsze, systemowe i oparte na działaniach podejście nadzorcze do określania ryzyka i podatności na zagrożenia w związku z różnymi rodzajami działalności w całym sektorze finansowym, np. udzielaniem pożyczek, transakcjami i zarządzaniem aktywami, oraz radzenia sobie z nimi;

40. podkreśla znaczenie solidnych i wiarygodnych ram zarządzania kryzysowego; zwraca uwagę na rolę jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w zapewnianiu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji upadających instytucji oraz wspiera funkcję EBC jako pożyczkodawcy ostatniej instancji w celu ochrony płynności i zaufania podczas kryzysów; zauważa, że nadal brakuje wspólnego mechanizmu ochronnego dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

41. wspiera EBC, ERRS, europejskie i krajowe organy nadzoru oraz Urząd ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu w ochronie stabilności finansowej UE i przeciwdziałaniu pojawiającym się globalnym ryzykom finansowym, w tym w spójnym nadzorze ESMA nad systemowymi transgranicznymi instytucjami niebędącymi bankami;

42. ostrzega przed arbitrażem regulacyjnym i podkreśla, że należy zająć się ukrytymi podatnościami związanymi z dźwignią finansową, które wyszły na jaw podczas poprzednich zakłóceń;

43. wzywa Komisję do dalszego wysokiego poziomu zaangażowania we wdrażanie zaleceń Rady Stabilności Finansowej dotyczących dźwigni finansowej w UE;

44. podkreśla, że zarówno organom na szczeblu krajowym, jak i unijnym należy zapewnić łatwo dostępne dane dobrej jakości oraz odpowiednie zasoby umożliwiające ich analizę;

45. apeluje o większą przejrzystość, zdolności do analizy danych i usprawnione mechanizmy wymiany danych między organami krajowymi i unijnymi, z poszanowaniem zabezpieczeń w zakresie ochrony danych, aby wspierać bardziej kompleksowe ramy monitorowania ryzyka i ogólnosystemowe zdolności do przeprowadzania testów warunków skrajnych, w tym w odniesieniu do cyberodporności, przerw w dostawach energii i systemu zabezpieczeń; zauważa, że niektóre organy krajowe poinformowały już o zamiarze przeprowadzenia testów warunków skrajnych dotyczących wzajemnych powiązań między sektorem bankowym a sektorem instytucji niebędących bankami;

46. wzywa do zacieśnienia współpracy z międzynarodowymi instytucjami finansowymi, w tym MFW, Bazylejskim Komitetem Nadzoru Bankowego, BIS i Radą Stabilności Finansowej, aby przeciwdziałać transgranicznym zagrożeniom dla stabilności;

°

° °

47. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.